

[Glensgård]

Nu er det jo langt fra sikkert, at det er den nuværende regering, der kommer til at forelægge tillægsbevillingsloven for 1983, og dermed er problemerne måske kastet i andre hænder, men hvis det bliver denne regering, vil man ganske givet se, at også denne regering har været alt, alt, alt for optimistisk i sine vurderinger.

Et enkelt sted kan vi bevise det sort på hvidt, og det er med hensyn til, hvor meget man taber på statsobligationer. Det er ganske klart, at det tal, regeringen har opgjort i kurstab på statsobligationerne, er for lille. Hvorfor? Jo, for nu havde man jo sagt, at man ville nå ned på så lille et underskud som muligt, og så måtte man jo gå ud og forklare vælgerne: nu skal I bare se, nu fremsætter vi et finanslovsforslag, heri kan man se, at vi når frem til et underskud på 121,5 mia kr., og det er det seneste skøn her fra 13. december 1982.

Jeg vil godt sige til regeringen, at hvis den når at forøge underskuddet fra 1981 til 1982 med »kun« 30 mia kr., så tror jeg, regeringen har gjort mere, end den evner. Altså hvis underskuddet »kun« bliver på disse 121 mia kr., synes jeg, regeringen har gjort mere, end den evner, for så har den overholdt de tal, som den har selv lagt frem, og det vil selvfølgelig være positivt, for det vil være første gang i en 10 års periode, at en regering overholder den finanslov, som den har forelagt.

Fremskridtspartiet tror ikke på det, og vi vil jo også allerede her engang i løbet af foråret kunne se, at regeringen ikke vil kunne overholde sin finanslov.

Regeringen rides af en mare, som den ikke anerkender. Maren består i – som jeg nævnte før – at man kun arbejder efter disse reelt 1-årige budgetter. Regeringen taler om genopretningspolitik. Vi kan sige til regeringen, at vi tror, det er et spørgsmål, om ikke regeringen skulle til genoptræning i politik, for hvis regeringen kom ind i en genoptræning i at tænke i økonomiske baner, var der måske en chance for, at ordet genoptræning kunne ændres til genopretning. Det er lykkedes, må vi erkende, dygtigt af denne regering at bilde befolkningen ind, at man er i gang med en genopretningspolitik, men genopretningen består altså i, at man forøger underskuddet for 1981-82 med efter vores beregninger 50-55 mia kr., altså 50-55 pct. stigning i statsunderskuddet.

Vi er utilfredse med, at den såkaldte borgerlige firkloverregering ikke har taget skeen i den anden hånd, for man må jo give hr. Camre ret i, at de mål, regeringen her har sat sig, ikke afviger så fantastisk meget fra de mål, som den socialdemokratiske regering havde sat sig rent økonomisk. Der kan være nogle steder, hvor den socialdemokratiske regering ville skade erhvervslivet mere og gavne den offentlige sektor mere, end den nuværende regering vil, men de økonomiske mål er ikke så meget anderledes for denne regering end for den tidligere regering.

Jeg er lige ved af flere årsager og i hvert tilfælde af én årsag at sige: havde vi dog bare haft amerikanske tilstande. Deres grundlov fortæller dem, at regeringen ikke må arbejde med underbudgettering. Det ville jo være pragtfuldt, hvis regeringen her var bundet til ikke at arbejde med underbudgettering, for så var der to muligheder. Enten kunne regeringen spise mange flere af fremskridtspartiets ideer, end den allerede har gjort, og det ville selvfølgelig være den skønneste middag at servere, eller også kunne regeringen gå sammen med socialdemokraterne, VS og SF om at øge beskatningen, hvad enten det nu var erhvervsbeskatningen, pensionsbeskatningen eller indkomstskatten. Men der var kun de to muligheder, hvis man skulle arbejde med et balanceret budget.

Vi vil godt sige til regeringen: kunne vi dog bare nå så langt, at regeringen ville fremlægge en plan for, hvornår vi var i stand til at arbejde med et balanceret budget efter regeringens politiske opfattelse! Så kunne vi andre sige, at vi syntes, det skulle ske på en anden måde. Men kunne regeringen dog bare sige, hvordan man inden for 3, 5, 7 – ja, vi må jo give regeringen langt tøj – eller bare inden for 10 år ville skabe en situation, hvor man havde fået rettet økonomien så meget op, at man havde fået balance i statsbudgettet!

Også af andre årsager ville et amerikansk system være mere behageligt, for så ville man opnå det ene i hvert tilfælde, at man ville diskutere betydelig mere økonomisk politik og betydelig mindre partipolitik.

Nu har vi jo hørt forskellige ordførere og også finansministeren sige noget om, at de dér fremskridtsfolk jo ville bygge et samfund op, som var så meget anderledes. Vi har hørt ordførere for finansministerens parti tale om,